

[Vagn Bro.]

tid på vore gader. Hvad det første angår, har vi indført den fri hastighed, som folk, der i forvejen kører dårligt, kalder den og anser den for, medens de folk, der altid kører forstandigt, holder sig til ordet den forsvarlige hastighed. Jeg har protesteret mod ophævelsen af hastighedsgrænsen, men havde ikke lejlighed til at gøre det i det høje ting. Men nu er den en kendsgerning, der står fast, og vi må også tage det som en kendsgerning, at kørsel med knallerterne delvis er givet fri. Det takker vi på politikontorerne for, da vi tidligere havde et stort arbejde med dem, men inden længe skal ordningen jo behandles i tinget. Det, jeg vil fremhæve, er, at disse og en række andre bestemmelser medfører, at sikkerheden bliver mindre. Jeg kender dog måske en lille smule til disse problemer. Vi gennemfører her i landet en række bestemmelser uden at tage hensyn til forudsætningerne. Det lader sig i hvert fald ikke bestride, at ulykkernes antal stiger overordentlig stærkt.

Jeg har hørt, at dødsfaldene efter trafikulykker ikke er steget så stærkt, som man havde ventet, og det kan vi alle være glade for, men jeg tror lige godt, jeg tør sige, at medens vi for et par år siden regnede med 1 dødsfald pr. dag, vil vi nu komme til at registrere mellem 400 og 500 på et år. Dertil kommer, at antallet af tilskadekomne i trafikken stiger overordentlig stærkt. I 1952 var tallet i årets første 10 måneder 6 958. I år var det ved udgangen af oktober 8 142, så jeg tør roligt sige, at når vi forlader dette år, vil vi i det relativt lille land have nået tallet 10 000. Jeg skal gerne erkende, at der er kommet flere biler på vejene, og jeg håber, der kommer flere endnu, idet jeg dog samtidig vil udstøde det lille suk: Hvor skal de være? Jeg er i og for sig enig med det ærede medlem hr. Tesdorpf i, at vi ikke kan have ret mange flere biler på hovedvej 2, og vi kan desværre ikke henvise folk til at køre ovre i de jyske distrikter, hvor der er plads nok. Her ligger der efter min mening et overmåde alvorligt problem; man kan roligt sige, at medens lægevidenskaben i høj grad forlænger levealderen, virker den manglende færdselskultur i Danmark i modsat retning. Da vi indførte den frie hastighed, var vi i virkeligheden blevet ad-

varet, nemlig ved det store fællesnordiske politichefsmøde et par år før. Vi mangler forudsætningerne for at indføre fri hastighed på alle punkter. Vi mangler de gode veje, vi mangler bedre kørselsmateriel og ikke mindst bedre færdselskultur. Hertilands er vi ofte så bange for, at vi ikke vinder med i kapløbet om de mest moderne foreteelser. I 1660, da vi indførte enevælden her i Danmark, var vi endda så moderne, at det blev den skrappeste enevælde, der overhovedet fandtes i Europa. I vort demokratiske samfund er vi i virkeligheden bange for orden og disciplin. Jeg må nu mene, at ikke mindst et demokratisk samfund i høj grad bør bygge på orden og disciplin.

Når vi skal se ganske kort på det, er der tre ting, som efter mine begreber misagtes, og som skulle kunne hjælpe til en bedre færdselskultur. Der er for det første Rådet for større Færdselssikkerhed. Det hed oprindeligt udvalget, nu er det blevet rådet. Der er skole og hjem — og endelig politiet og dets medarbejdere. Jeg håber alt godt for Rådet for større Færdselssikkerhed, da det nu er blevet ophøjet fra kun at være et udvalg og har fået flere penge, hvad jeg kun kan udtrykke min glæde over. Det arbejder med stor kraft, men jeg vil håbe, at det vil arbejde noget mere praktisk. Det arbejder meget hurtigt, men sommetider giver arbejdet sig udslag i en række plakater, der er dyre, og som menigmand ikke forstår. Det har jeg lov at sige her, det har jeg sagt overfor rådet selv, og jeg er også deltager i rådets årsmøde. Taler og plakater gør det nu ikke på dette punkt.

Hvad skoleundervisningen angår, er det min erfaring, at der heri ligger noget af det bedste. I mit distrikt — det er ganske vist kun på 50 000 indbyggere, men det omfatter dog et par købstæder — er skolebørn på op til 13—14 år helt anderledes udmærkede trafikanter, end når de kommer lidt højere op eller helt op i årene. Det er beklageligt, at man på dette punkt mærker en vis modvilje fra de høje myndigheder. Hvis jeg f. eks. ville sige til en kyndig og dygtig overbetjent: tag lige ud og undervis i landsbyskolerne, hvor læreren ønsker det, må jeg ikke gøre det, uden at jeg selv betaler bilen for ham. Stationsvognene må